

A címlapon látható kép a hetedikes kalligráfia epochán készült. Kovács Árnika munkája.

Tartalom, Impresszum	2
Waldorf 100	
Kulcsár Gábor: A Waldorf-iskola szociális feladata	3
Kincskereső	
Az első templom – Kovács Ágnes meseterapeuta rovata	
A meséhez az illusztrációt Porgányi Bence készítette	4
Így írunk mi	
Mikola Veronika: Egy harcos útja	5
Iskolai élet	
Teremtés epocha – 3. osztály	6–7
Edda a 4. osztályban	8–9
India epocha – 5. osztály	10–11
Róma epocha – 6. osztály	12–13
Kalligráfia és tízujjas gépelés – 7. osztály	14–15
Népek zenéje: Afrika – 7. osztály	16
Kézimunka – BOLDOG KARÁCSONYT!	17
Meteorológia – 8. osztály	18
„The Kissing Booth” – angolóra – 8. osztály	19
Felső festés forgóban	20–22
Így írunk mi	
Székely Marci: A haloványkék kiscsizma	23
Zöldköznapi	
Arcképcsarnok	
Megyeri Bori beszélgetőtársa: Bencze László	26–27
Madách-epocha – 12. osztály	28–29
Bemutakozik: Bencze Janka	30–31
Kvartett	
Megkérdeztük	32–33
A MÉH-LÉNY	
Programajánló kintre	
Kirándulás Tatabánya fölött – Lőrinczné Deák Eszter rovata	35
Gyereksarok	
Rejtvények, feladványok – György Kristóf	36

Impresszum

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola kéthavonta megjelenő lapja • Szerkesztők: Fűrjes Gabriella, Kovács Ágnes, Szűcs-Buzási Ágota • Művészeti vezető: György József • Olvasószerkesztők: Magyar Judit, Szűcs-Buzási Ágota • Tördelő: Tóth Norbert, Ligetfalvi Zsolt • Megjelenik kéthavonta • Kiadja a Pesthidegkúti Waldorf Iskola • Felelős kiadó: Kökény Ákos • Az iskola címe: 1028 Budapest, Kossuth Lajos u. 15–17. • Telefon: +3613974468 • Honlap: <http://www.phwi.hu> • E-mail: lapszerk@phwi.hu • Nyomdai kivitelezés: Cewe Magyarország Kft., 1135 Budapest, Béke u. 21–29. • Nyomdai üzletágvezető: Halasi István

A WALDORF-ISKOLA SZOCIÁLIS FELADATA

Az első Waldorf-iskolát 1919-ben alapították, az első világháborút követő nagy társadalmi kavargásban. Olyan idők jártak, amikor a régi rendszer formái eltűnedezőben voltak, és az emberek keresték az új megoldásokat. Ekkor jelentek meg Rudolf Steinernek a szociális élet megújításáról szóló művei, amelyekben ismertette a társadalom hármastagozódásával kapcsolatos gondolatait. Ezt a felosztást a társadalmi megújulás kiindulópontjaként jelölte meg. A hármastagozódás gondolata – amely a francia forradalom három nagy eszméjét kívánta valós élethelyzetbe ültetni – ilyen módon jelent meg a Waldorf-iskolák életében.

Rudolf Steiner arra is rámutatott, hogy ezek a társadalmi elvek megkövetelnek bizonyos feltételeket ahhoz, hogy egészségesen tudjanak működni. A társadalmi élet hármastagozódásának alapelve, hogy a három nagy szociális szférát: a kulturális, a jogi és a gazdasági élet területét egyenlő státusszal rendelkező feleknek tekinti, amelyek kölcsönösen függenek egymástól, együttműködnek, de egyik sem uralja a másik kettőt. Az idea szerint a szellemi szférában a megfelelő alapelv a szabadság, a jogi szférában az irányelv az egyenlőség, a gazdasági élet meghatározó alapelve pedig a testvériség. (Michael Harslem, *Szülők és tanárok együttműködése az iskolán belül, Erziehungskunst, 1996.*) Ha a közösségek a hármastagozódás gondolatát nem tudják valós tartalommal megtölteni, valós élethelyzetekbe ágyazni, akkor csupán élettelen modell marad, amely a szociális élet területén igen súlyos következményekkel járhat. Így azok a gondolatok, amelyek esélyt teremtenek a szociális élet számára, a helytelen alkalmazásuk révén az egyenlőtlenség és a konfliktusok forrásává válhatnak.

Társadalmi szinten a korlátlan szabadság alkalmazása kizsákmányolást és környezeti pusztítást eredményezhet a gazdaság területén, a szellemi életre erőltetett egyenlőség az individualitás eltiprásához és az egyéni kezdeményezőkézség elfojtásához vezet, az egyenlőség nélkülözése a jogi életben az emberi jogok elismerésének hiányát és a diktatórikus módszerek alkalmazását jelentik.

A szociális élet átforgalmazása iránti törekvés a Waldorf-iskolák egyik lényegi eleme. Rudolf Steiner az első Waldorf-iskola tanárai számára tartott előadás-sorozatának bevezetőjeként 1919 augusztusában egyértelműen kifejti, hogy „a Waldorf-iskolának valódi kultúrtetté kell válnia, amellyel a jelenkor szellemi életének megújulását érhetjük el.”

Ez a cél segíthet abban, hogy az oktatás és nevelés területén a jelenben ugyan, de az előttünk álló gyerekek jövőjéért dolgozzunk. Christopher Clouder – korábban a Waldorf-iskolák Európai Tanácsának (ECSWE) elnöke – az „Oktatás máz nélkül” című tanulmányában azt írja: „Az a feladatunk, hogy hagyjuk a jövőt munkálkodni magunkban... Ha hajlandók vagyunk arra, hogy a jövőre úgy koncentráljunk, hogy valójában arra figyelünk, miként válik az, ami elmúlt, és az, ami eljövendő élővé a lelkünkben, akkor az emberi sors iránt az eddigiekhez képest egy másfajta magatartás alakulna ki bennünk. Egy olyan magatartásról van szó, amely átalakítja az egoizmust.” (Christopher Clouder, *Oktatás máz nélkül, Paidea, 16. lapszám.*)

A Waldorf-iskola szociális alapelve a bizalomteljes együttműködés. Ez a hely a gyerekeknek, a szülőknek és a pedagógusoknak a kölcsönös bizalomra épülő értékközössége. Csak akkor beszélhetünk együttműködő közösségről, ha az iskolán belüli társadalmi érintkezések nyíltak és az egymás iránti bizalmon alapulnak. A tudatosan vállalt együttműködési szándék is már segíti bizalmi légkör kialakítását, de azt is el kell fogadnunk, hogy ez nem lehet mindig tökéletes, hiszen az imponderábilis emberi tényező mindig jelen lesz a közösségeinkben.

Hogy is fogalmaz Christopher Clouder az említett írásban? „A gyermekeinkkel kapcsolatos minden reménységünket magába foglalja ez a hely. Ugyanakkor tökéletesen tisztában vagyunk azzal is, hogy ez mégiscsak emberek által létrehozott intézmény, és mint ilyen, esendő és tökéletlen.”

Kulcsár Gábor

AZ ELSŐ TEMPLOM

(Talmud-legenda)

Volt egyszer két testvér. Az öregebbnek nem született gyereke, a feleségével élt, a fiatalabbik meg a feleségével és a négy gyermekével. Közösen vásároltak földet, nehéz munkával feltörték az ugart, hordták a köveket, elvetették a gabonát. Öntözték, ápolgatták a búzát, együtt művelték a birtokot. Amikor eljött az aratás ideje, együtt arattak, majd elfelezték a termést...

Mindketten elégedetten mentek haza, amikor a teli zsákokat behordták a magtárakba. Azonban eljött az éjszaka, és egyikük sem tudott aludni.

A fiatalabb azt gondolta: – A bátyám meg a felesége idősök már. Nehezükre esik a munka. Semmi segítségük nincsen. Nekem négy gyermekem van, ha nőnek, majd segítenek. Viszek nekik egy zsák búzát a mienkből.

Az öregebb pedig így gondolkodott: – Az öcsémnek négy gyermeke van. Több enni-valóra van szükségük, mint nekünk. Viszek nekik egy zsákkal a magaméból.

Tervüket valóra is váltották, mind a ketten elvitték a zsák gabonát a másik kamrájába.

Reggel, amikor megszámolták a saját zsákjaikat, megdöbbenve látták, hogy egy sem hiányzik. Elcsodálkoztak ugyan, de egy szót sem szóltak.

Este ismét elindultak, hátukon a nehéz zsákkal, de másnap reggel megint ugyanannyi volt a gabona.

Így ment ez napról napra. A hetedik napon nem volt sötét az éjjel, a telihold fényesen világított. Így történt, hogy amint mentek egymás háza felé, vállukon a nehéz zsákkal, egyszer csak megpillantották a másikat.

Mindkettő letette a gabonát, és szívük csordultig telt szeretettel. Megölelték egymást, a hold fénye beragyogta a völgyet és körülölelte a két embert.

Azon a helyen, ahol vállukon a nehéz zsákot cipelve találkoztak, templomot építettek. Életükben nagy tiszteletben és megbecsülésben részesültek, testvéri szeretetükről pedig máig is beszélnek az emberek...

Mikola Veronika: Egy harcos útja

Így írunk mi

– Nee! Dina, ne menj! Hallottam mögülem a kiáltásokat, de nem hatottak rám. Elhatároztam valamit és véghez is viszem! Igen, érte végigcsinálom, a Mesteremért!

Ezekkel a gondolatokkal gyalogoltam a Névtelen felé, aki komolyan nézett rám. Éreztem, hogy ez egy fontos momentuma az életemnek. Napokkal ezelőtt, mikor megkaptuk a hadüzenetet, úgy tűnt, nem mehetek a lábam miatt. Egy ütközetben sérült meg. Zokogtam, bizonygattam, hogy nekem egyszerűen mennem kell! Nem tudtam, miért akarok menni, ez nem olyan volt, amit meg lehet fogalmazni. A vele való kapcsolatomhoz hasonlítanám. Már a legelső pillanattól kezdve kötődtem hozzá, pedig akkor még nem is ismertem. Mindig is az ösztöneimre hagyatkoztam, ezért beálltam a Hisakii klánba, hogy megtanítsa a kard művészetére. Tanítványának fogadott engem és még pár újoncot, köztük a legjobb barátnőmet is. Csodálatos évek következtek. Megtanultam nem csak harcolni, hanem harcosná lenni. Megismertem Őt és általa magamat. Ha vele voltam, éreztem, hogy érek valamit, hogy nem hiábavaló, hogy élek. Magam adhattam neki. Előtte megnyíltam. Nem értettem, mi ez az érzés, csak tudtam, hogy mellette a helyem.

Ma reggelre meggyógyult a lábam, harc képes lettem. A többiekkel együtt mentem a kijelölt tiszásra, ahol a megbeszéltek szerint összecsapunk a Névtelenekkel, akik a Hisakii régi ellenségei. Sekupora, halálíg tartó párbajra hívtak minket. A döbbenet kiült az arcunkra és páni félelem ereszkedett közénk. Csapatként szoktunk hozzá a harcokhoz. Ez egy más helyzet. Itt, ha kimész, teljesen magadra vagy utalva. Rögtön Mesterem felé fordultam, megnyugtatót, utasítást vártam tőle. Ahogy tekintetünk találkozott és belenéztem sötét, szinte fekete szemeibe, megtántorodtam. Mint egy vilámcsapás. A tekintete megbabonázott és egyszer csak lepörgött előttem közös emlékeink összes pillanata. Ott, a csatatér kellős közepén megvilágosodtam. Beleszerettem. Hát persze, már régóta szerettem, mégis csak akkor jöttem rá! Az utolsó küzdelem következett. A legerősebb Névtelen ellenfélre várt. Nekem kell kimennem – hasított

belém a gondolat –, hogy Ő élhessen tovább! Lehet, hogy meghalok, de Érte boldogan végigcsinálom! Érte és a többiekért! Kötelességem megvédeni a Mesteremet és a társaimat! Felálltam. Színtiszta elhatározásomnak hála, maradtam talpon. Minden szemem rám szegeződött. A többiek rögtön felfogták, mit jelent ez, és megpróbálták megállítani, kiáltozták, hogy ne menjek, de én nem néztem senkire, csak mentem előre, ahol a Névtelen várt rám.

Végig a szemébe néztem. Meghajoltunk egymás előtt és megkezdődött a párbaj. Kihúztam a kardom és figyelmesen tanulmányoztam ellenfelem arcát. Hirtelen előrelendültem, gyors mozgásom meglepte, pont, ahogy vártam, de utolsó pillanatban kivédte a karjára irányuló csapást. Ahogy a fémek egymásnak akaszkoztak, éreztem a hatalmas erőt a férfitban. Tudtam, hogy már nem bírom sokáig tartani a karom. Hátrarugaszkoztam és kiperdültem a látóteréből, hogy egy másfajta technikát alkalmazzak, de megint csak hártotta a támadásomat. Nem tudom, mennyi idő telt el, csak a Névtelenre fókuszáltam. Láttam a mozgását, tudtam, hova fog támadni, jó reflexeim segítettek is volna, de a nemrég gyógyult lábamnak túl nagy erőfeszítés volt elugrani ebből a helyzetből. A testem cserbenhagyott és én megéreztem a fájdalmat. A Névtelen hasba szúrt. Lerogytam a földre. Egyik pillanatban még éreztem a nedves füvet magam alatt, a forróságot a hasamban, de aztán minden megszűnt. Csak könnyedség volt bennem, ahogy szálltam egyre magasabbra. Megláttam a csatamezőt alattam és élettelenül heverő testemet, melynek ez idáig lakója voltam. Elhagytam a testem és megértettem áldozatom súlyát. Ekkor legjobb barátnőm, Chloe a miattam érzett fájdalmából erőt merítve rontott ki a többiek közül és egy kardcsapással bosszút állt értem. Győztünk! Bár alulmaradtam a harcban, mégis közös erővel sikerült! Ami ezután történt, az minden képzeletemet felülmúlta. Mesterem, aki mindig fegyelmezett volt, most szünni nem akaró zokogásban tört ki.

Teremtés a 3. osztályban

„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet...”

Az őszt folyamán a harmadik osztályban a bibliai teremtéstörténettel foglalkoztunk. Közösén átéltük a teremtés hét napját a világosság születésétől az ember megjelenéséig. Sokat énekelünk, verseltünk (az Ószövetség ősi nyelvére is), és alkottunk. Elkészítettük saját teremtéskönyvünket, melyben minden naphoz egy képet

festettünk, és a frissen elsajátított folyóírás-tudományunkkal felvértézve lejegyeztük az eseményeket. Az édenkert védett birodalmát méhviasz gyurmából keltettük életre. Majd a paradicsomból való kiűzetés után nyomon követtük az ember földi sorsának alakulását egészen Noé és az özönvíz történetéig.

Stenszky Csanád

Edda a 4. osztályban

Novemberben az északi mitológiák közül az Eddával foglalkozott a negyedik osztály. Különös világot és teremtéstörténetet varázsolnak elénk a történetek, ahol az istenek, emberek, óriások, törpék külön világokban ugyan, de mégis együtt élnek. Minden tünékeny és változó.

Zord, mint a természet északon; szél, víz, fagy, köd és tűz alakítja a világot.

Ahhoz, hogy ezt a világot meg tudjuk jeleníteni, nagy segítséget adott David Newbatt festő, aki Skóciából érkezett hozzánk, és egy új technikát tanított nekünk a rajzolásban.

Színes ceruzával, kizárólag egyirányú ferde vonalakkal hívtuk elő a papíron a tájat, az óriásokat, akik a sziklából lépnek elő, Thort, a nagyerejű,

hatalmas istent, Lokit, a ravaszt és állandóan átváltozót, Baldurt, a fényes napistent, Yggdrasillt, az élet fáját, melyben ott szunnyadnak a jövő csírái, az eljövendő emberek.

Nagy koncentrációt, kitartó munkát igényel ez a technika, de nagy örömet is okoz, hiszen soha nincs kész, mindig tovább alakítható, radír nélkül javítható.

A képeken látható, hogy a bal kézzel írókat is jól kiszolgálja ez a rajzolási mód, ők balról jobbra húzzák a vonalakat, míg a többiek fordítva.

Nagy élmény volt az egész osztály számára ez az óra, hálás köszönet David Newbattnek érte.

Szentmártony Yvonne

JUDGUR KORUPET 3MFKI

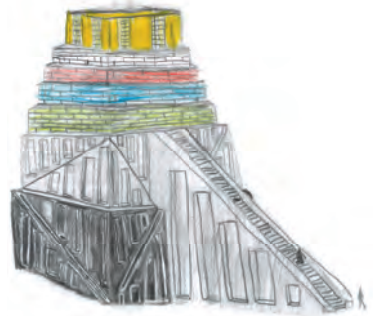

India epocha – 5. osztály

10.000 évvel ezelőtt Krisztus születését 8.000 évvel megelőzően alakult ki az ő-indiai kultúra. A Nap ekkor a tavaszpont (márc.21.) idején a Rák jegyben állt.

Róma epocha – 6. osztály

Novemberben Rómáról tanultunk a hatodik osztályban.

Végigkövettük Aeneas útját Trójából, megismerkedtünk Romulusz és Rémusz történetével, a hét római királlyal és a köztársaság törvényeivel. Átléptük a Rubicon folyót Caesar oldalán, elvettük a kockát, és Augustus néven császárrá koronáztuk Octavianust. Találkoztunk az „idióta”

Claudiuszal, az „őrült” Néróval és az első megkezesztelkedett császárral, Konstantinusszal is.

Agyagból elkészítettük az ókori Róma néhány épületét, az epochánkat pedig az Aquincumi Múzeumban zártuk, ahol megnéztük az egykori polgárváros romjait, és ahol esküvőn, áldozati szertartáson és temetésen is részt vettünk.

Romek Dóri

Kalligráfia és tízujjas gépelés – 7. osztály

Kalligráfia a 7. osztályban

Szeretünk új dolgokat kitalálni, szeretünk jó ötleteket az iskolánkban is megvalósítani. A hetedik osztály a reneszánszról is szól, a csodálatos emberről, aki a világot sokféleképpen ragadja meg, alakítja át.

Harmadik éve tartunk olyan időszakokat, melyek során a hetedikesek két csoportban dolgoznak: míg az egyik csoport az informatikateremben tízujjas gépelést kezd gyakorolni, addig a másik csoport a betűk rajzolásának művészetével, a kalligráfiával ismerkedik. Az egyik területen a betűk gyors megjelenése a lényeg, függőleges felületen, virtuálisan, könnyen javíthatóan. Ezt remekül egészíti ki a nyugodt, megfontolt, vízszintes, precíz, azonnal kézzelfogható, maradandó kézírás.

Nagy kihívás mindkettő, egészen másfajta örömet él át az, aki épp tintába mártja a tollát, mint aki végre megtalálja, hogy a Q betűt melyik ujjával kell leütnie. Ezeket az örömöket csak komoly gyakorlással, az akarat edzésével lehet elérni. Ha valamire ma nagy szüksége van felnőtteknek, gyerekeknek, az az akarat megerősítése, a nehézségekkel való megküzdés. Ezt tudja segíteni, ha ilyen új és nehéz dolgokat kezdünk megtanulni.

Soha nem késő!

Kökénydy Ákos

Kalligráfia epocha – 7. osztály

Az első héten vágott végű tollhegyekkel dolgoztunk, ezeket színes papárokba mártottuk, és ezzel gyakoroltuk a gót betűs írást. Ez egy nagyon kötött műfaj, a hangsúly a vonalak egyenességén, párhuzamosságán van, illetve a tollhegy megfelelő szögben tartásán.

A második héten modern ecsetfilces kalligráfia következett. Ez a technika ötvözi a hagyományos távol-keleti ecsetes kalligráfiát és az európai késő reneszánsz fém tollhegygel írt szépírásának alapjait. A technika nehézsége az ecsetfilc hegyének változó nyomás alá helyezése, mellyel különböző vonalvastagságot lehet elérni. Az ecsetfilc nagyobb teret engedett a különböző effektekkel (pl. árnyékolás, térbeliség, színátmenetek) való kísérletezésre.

A harmadik héten a tanulók egyéni terveiken, felirataikon dolgoztak. Ez az időszak volt a legindividuaisabb, mindenki szabadon felhasználhatta az eddig összegyűjtött tudását. Ezekből a munkákból gyűjtöttünk néhány példát.

Podlovics Zsófi

HELLO DARKNESS

Népek zenéje: Afrika – 7. osztály

Hetedik osztályban az egyik fő téma, hogy megismerkedjünk különböző népek zenéjével. Afrika népzenejével kezdtük, Kína és Japán volt a következő állomás. Mindkét néphez tanultunk népzene-t, melyet eredeti nyelven énekeltünk. A diákok párban jelentkezték egy-egy népcsoport-hoz, és egy kiselőadás mellett bemutattak egy írásos munkát, egy rajzot, valamint hozniuk kellett egy olyan mai előadót, aki a kiválasztott nép tradicionális zenéjét népszerűsíti. Úgy gondolom,

gyönyörű rajzok születtek, melyek kikerülnek majd a zeneterem falára, nézzétek meg őket most itt, az újságban is!

Bencze Janka

AFRIKA

Az afrikaiaknak a zene fontos van a mindennapjukban. Mindent ritmusa vagy zenei csónaknak. A zenét éleztetik csónakjuk, a hangszereket is maguk készítik. A dobok fátágnak csiszolják és bőrt feszítenek, a zene gyorsítja és élvezetesebbé teszi a munkát számukra. A munka közben és az utcan is zenélnék. A bőr az igazi szokatlan az utca jelenti, az utca a kárpesztelt szinpad amelyen minden "jókép" szereplő is együtt, az utca történelmét nem akar senki se lemaradni. A zenei ünnepségek renkióval résztvevők. Afrika a népzenei hagyományokkal az egyik leggazdagabb földrész. A hangszerek általában ütőes és pengetős. A dobok elég népszerűek az afrikaiak körében. Az európaiaknak egyértelműen tűnik az afrikai zene.

KÍNA ÉS JAPÁN

Kína és Japán a világ egyik legősibb civilizációja volt. Mindkettőnek saját kultúrája volt, amelyeket az emberek évszázadok óta megőriztek. A Kína és Japán közötti kapcsolatokat a szilkusok és a kínaiak közötti kereskedelem erősítette. A Kína és Japán közötti kapcsolatokat a szilkusok és a kínaiak közötti kereskedelem erősítette. A Kína és Japán közötti kapcsolatokat a szilkusok és a kínaiak közötti kereskedelem erősítette.

G U Q I N

Kézimunka – BOLDOG KARÁCSONYT!

A bazárban árusítandó portékák kitalálásában fontosnak tartom a már meglévő anyagok felhasználását. Így volt ez idén is az 5., 6., és a 7. osztály előkészületeinél is. A hetedikben ajtódíszek születtek. A munkát falpavlogatással kezdtük. Szerencsére András műhelyében mindig találni olyan anyagokat, melyekre éppen szükségünk van. A kiválasztott deszkákat feldaraboltuk, lecsiszoltuk és leolajoztuk vagy festettük. A gyerekek megfelelő méretű papírlapokra tervezték

meg saját mintájukat, melyekkel megpróbáltunk a karácsonyi témakörhöz kapcsolódni. A szegecselest szinte mindenki élvezte, bár elképesztő hangzavarral járt. A színes fonalakkal betekergetni már csak a jutalom volt. Szerették ezt a feladatot, ami az elkészült munkákon is látszik. Rendkívül szépek lettek.

Seller Orsi

Meteorológia – 8. osztály

Az epocha során főleg az időjárásról tanultunk. Volt szó a légköri rétegekről, a tengeráramlatokról és a ciklonokról, de legfőképpen a felhőkről. Nem is tudtam, hogy ilyen sok fajta létezik! Nagyon érdekes és sokoldalú epocha volt.

Farkas Milán, 8. osztály

Cirrus - pelys-felhő
Magas szintű szellőzött fehér felhők fottakból, fehér pontokból kék-kék szalagokból. Selymes, szűsös felhők. Jégszálakból áll, 5-13 km magasságban képződik.

Cirrocumulus - bárányfelhő
Fehér-félfelhő, átlátszó, átlátszó nélküli magas szintű felhő, amely kék vagy egybeeső gomolyokból áll. Kerek, szabályos alakú.

Cirrostratus - fagyfelhő
Átlátszó, fehér felhő, részben, fonalas vagy egészen egyenes.

Alto cumulus - párnafelhő
Felhő, szürkés vagy fehér felhőszerű, átlátszó, fonalas, gomolyokból áll. Párnák, horgok. Összeesnek vagy elválhatnak egymástól.

Alto cumulus - gomolyfelhő, párnafelhő
Fehér, szürkés vagy fehér felhőszerű felhők, általában átlátszó, fonalas, gomolyokból áll. Párnák, horgok. Összeesnek vagy elválhatnak egymástól.

Cirrocumulus - bárányfelhő
Fehér, szürkés vagy fehér felhőszerű felhők, általában átlátszó, fonalas, gomolyokból áll. Párnák, horgok. Összeesnek vagy elválhatnak egymástól.

„The Kissing Booth” – Angolóra, 8. osztály

1 film – 3 views

Sára Péter /// This movie got a lot of negative reviews and hate, because most people thought the storyline and the whole movie was really a cliché. But there were also many people who loved it, therefore it was a really big commercial success. I'm not sure how much I would like it today, but when I watched it a year ago, I liked it, even though it was a „typical” romantic teen drama. I like more „real” storylines too, but sometimes you just have to watch this kind of movie. /// I recommend it mostly for girls because as I said it's a „typical” romantic movie. I don't think a boy would like it if he watched it. Of course everybody has his/her own taste, but I have two brothers and I know they would hate this film. I think most boys don't like this kind of movie.

Marci Palotás /// “The Kissing Booth” is a romantic comedy set in an LA secondary school nowadays. It tells the story of a teenage girl as she struggles to make a decision between friendship and love. /// Elle's best friend Lee was born on the same day and at the exact time when she was, and their moms were besties as well. The two children have been inseparable their whole life. They have made a set of rules about their friendship and how they should behave with each other. Their favorite thing to do is dancing. Lee has an elder brother, Noah, a muscular and attractive guy lol who is full of himself plus he is always changing his girlfriends. /// The drama starts when Elle realizes that she has a crush on Lee's brother, which goes against one of the rules they have set up. /// And why is it called “The Kissing Booth”? The kissing booth is a project that Elle and Lee have invented to raise money for charity. /// In my opinion the story is not really original and neither are the characters. Let's start off with Elle. She is a pretty basic rom-com heroine. She is not that pretty but she is cute, and honest and smart, so she's got a good personality. Of course later on she evolves into a Disney princess (when she comes down the stairs in her prom gown – but she

is still 120 cm tall.) /// Obviously to avoid any originality, Noah also falls in love with her.

Lee, however, is not such a handsome teenage boy, who lives in the shadow of his brother. And of course he falls in love with one of the most beautiful girls at school. Just for the sake of originality, he gets an even prettier girl at the end of the film, although he has a very bad taste in shirts. But he is honest and reliable and a good friend (he is the most likeable person in the film). /// Noah is the Prince Charming Dude without the blond hair and white horse but at least he has anger issues and a big bike (because highlights and the horse are out of the budget range). He keeps fighting with everyone but he does end up tamed. /// All in all, it is quite a good movie if you are a 14-16 years old girl but if not, and you end up watching it, you can be sure to feel embarrassed many times.

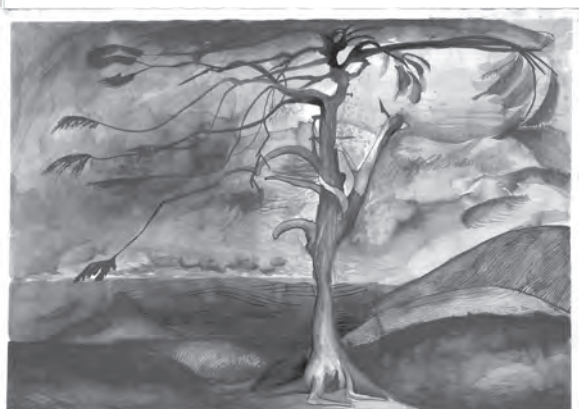
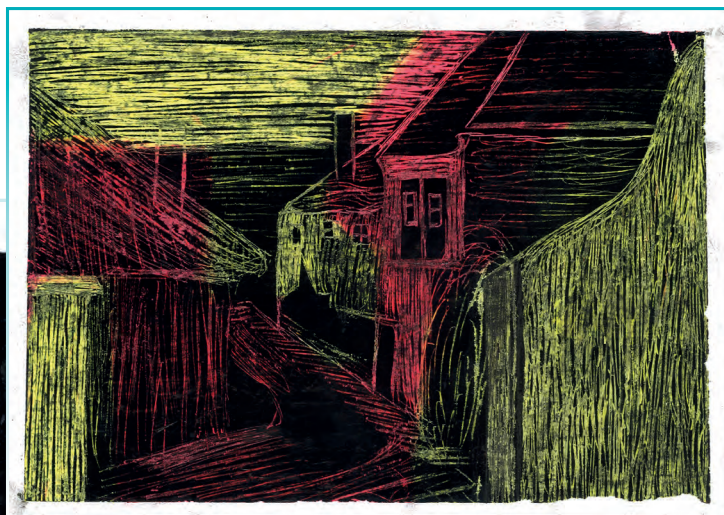
Mihály Kányási /// So, the Kissing Booth is a teen romantic „comedy”, if we can even call it that. /// The plot is basic, Elle is our main character whose best friend is Lee. They have known each other from birth and at 6 they wrote down “friendship rules”. The whole plot is that Elle really likes Lee's older brother Noah, who is “super hot”, but one of their “friendship rules” is that relatives are off limits. So from this we can conclude that this is just a cheesy teen romance and btw, there are no funny jokes. I really tried to like it, I just couldn't and it's full of clichés, too. (...) There is more bad plot that I don't want to talk about and don't even get me started on the writing, which is so bad that I had to take a break halfway through. /// And the movie “promotes” things like it's cool to drink underage, it over-sexualizes teenagers and several male characters have unexplained anger issues. /// Overall I can see why teenage girls can like this and it was clearly meant for them. /// My opinion: it was bearable.

Felső festés forgóban

9.
osztály

A 9. osztályban a fény-árnyék, sötét-világos kontraszt mentén dolgoztunk. Olyan technikákat használtunk, ahol ezt az ellentétet, és a fekete és fehér közti tónusokat szépen meg tudtuk jeleníteni. Láthatók egy tussal készült festményt a Magányos cédrus című képről, két, karcolásos technikával készült képet és egy csendéletet.

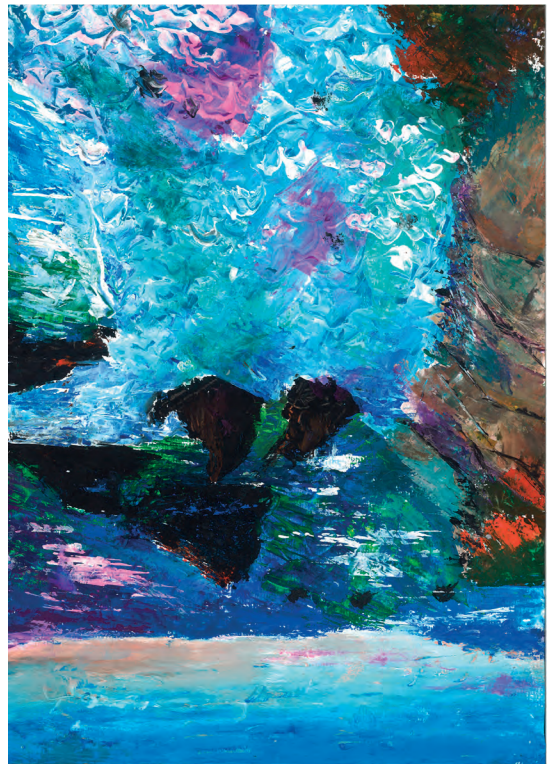

Felső festés forgóban

10.
osztály

A 10. osztályban a szintanos feladatok mellett a főszerepet az intuitív és érzéseken alapuló festészetet kiegészítő, tudatosabb színkeverés kapta. Beszéltünk a színkontrasztokról, festettünk impresszionista stílusban csendéletet, és tulajdonképpen ismerkedtünk a színek egymásra gyakorolt hatásaival.

Felső festés forgóban

11.
osztály

A 11.-ikes csoporttal egy kis füzetbe dolgoztunk. A téma az emberi alak és arc volt. Rajzoltunk emberi csontokat és saját kezét. Készítettünk tanulmányrajzokat szobrokról, majd egymásnak modellt ülve egész alakos tusképet és krokikat.

Tompai Ildikó

Székely Marci: A haloványkék kiscsizma

Végere kedd volt. Már egy éve várta ezt a keddet. Az egész várost betérítette az a káprázó és hideg valami, amit hónak neveznek. Eddigre már mindenki otthon volt. Az utakon csak néhány sietős léptű családapát lehetett látni, ahogy munkából érnek haza éppen.

A nappalít megtöltötte az a bizsergető meleg, ami a kandallóból áradt a kis polgári lakás minden egyes zugába. Ez az otthon, igen. Ilyenkor érzi csak igazán itthon magát az ember, ilyenkor van csak igazán együtt a család. Mindennek olyan nyugodt, békés, várakozó hangulata volt. A levegőben lehetett érezni a közelgő ünnep aromás illatát.

Isi az ablak előtt ült és a bakancsát tisztogatta. Nem volt igazán koszos, sőt egyenesen makulátlan volt, mert még utcán nem hordhatta. Sosem volt szabad kimennie a házból, az orvos megtiltotta. Mint valami börtönben, ahová ártatlanul zárták be. Eddig összesen egyszer volt kint, nyáron, de akkor is csak a parkot járhatta körül. Nem bírta a tüdeje.

De azért csak pucolta azt a cipőt; ez a szokás ilyenkor. Köhögni kezdett, mire az anyja rögtön szaladt:

– Hagyd csak, megcsinálok én – ajánlotta fel aggódó hangon.

– Nem, ezt nekem kell – hangzott a válasz két köhögés között –, különben nem működik.

Az anya nem felelt, csak megsimogatta a hátát, és ment a dolgára.

Úgy érezte, csak akkor jön el a Télapó, ha ő maga tisztítja ki a cipőjét. Ez pedig nagyon fontos volt. Olyankor végre boldog volt. Vége történt valami csoda, ami boldoggá tudta őt tenni, más úgysem maradt neki. A húsvét, az adventi időszak, a karácsony.

Nagyon izgatott volt, így kinézett az ablakon, hogy elképzelje az estét, és ábrándozzon.

Végignézett az út túloldalán elterülő parkon; a szökőkutat már rég elzárták, hogy ne fagyjon meg benne a víz. A padokat hó borította, senki nem ült rajtuk. Az egész park üres volt, de valahogy mégis látszott, hogy él. Egyáltalán nem volt kihalt. A zuhogó hó szépen lassan betöltötte a délelőtről maradt lábnyomok gödreit. Mindennek ünnepi hangulata volt. Minden a holnapi ébredésre várt.

Miután már annyira szépre kifényesítette a hótaposóját, hogy az már úgy csillogott, mint egy kétforintos, az ablakba tette, és jól kinyitotta a szárát. Így már négy pár cipő állt szépen sorban az ablakban: Anyué, Apué, a Kicsi Petrée és az övé.

A gyors vacsora után már szaladt is mosakodni, és még kilenc óra sem volt, de ő már a dunyha alatt feküdt. Lámpaoltás után titokban felült és szemét egyenesen a cipőjére meresztette, mintha valami nagyon fontosat őrizne. Direkt úgy rakta a nappali ablakába, hogy az ajtó résén át figyelhesse. Egy pillanatra sem vette róla le a szemét, szinte nem is pislogott.

Órákig feküdt így, feszülten várakozva. A csöndben olyan hangosnak érezte a saját szuszogását, hogy azt hitte, a szél süvít. Már előre is boldog volt, és kezdett elszenderedni. A szeme lecsukódott és zuhanni kezdett lefelé, le a végtelenbe, oda, ahol mindent szabad. Ahol még a képzelet sem szabhat határt. Édes, meleg érzés járta át teste minden pontját a dunyha alatt, ahogy szépen lassan visszafeküdt. Még nem nyugodott meg teljesen, de érezte, hogy az a bizonyos csoda közeledik a házuk felé, majd betölti azt.

Egyszer csak valami nagyon halk neszt hallott. Erre felriadt, azonnal felült, és az ajtóresre szegezve lágy kék szemeit. A bakancsát még üresen látta, de hallotta, hogy van ott kint valaki a nappaliban. Próbált nem odanézni a cipőjére, de önkéntelenül is azt figyelte.

Most először volt ébren ilyen későn, sosem engedték neki. Ahogy nézte azt a haloványkék aprócska csizmát, meglátott mellette egy alakot. Hosszú hálóköntös volt rajta, csak a keze látszott ki belőle.

Ismerte ezt a kezet. Nagyon is jól ismerte. Érdes tenyér, vágásnyomokkal teli ujjak. Szinte érezte, ahogy ugyanez a kéz pár órával korábban, utoljára végigsimítja a hátát. Majd hirtelen fázni kezdett, homlokán csurgott a jeges verejték, köhögött.

A kisfiú teste kihülten hanyatlott hátra kemény vánkosára.

A kicsiny haloványkék csizma leesett az ablakból.

Zöldköznapok

Megtartottuk az első Zöld délutánunkat, az „Új-raszalvéta műhelyt”. Nagy örömünkre olyan sokan jelentkeztek, hogy rögtön két alkalmat is tudtunk tartani. Szülők, gyerekek és tanárok részvételével jó hangulatban készült sok-sok szép, újra és újra használható uzsonnászalvéta és edénytakaró. Használtunk cikkcakk ollót, sablont vagy a fantáziánkat, valamint a vasalóinkat, melyek egyáltalán nem bánták a szokatlan, új feladatukat. Az olvadt méhviasz gyöngyök illata és

házisüti kísérték a munkánkat. Szeretnénk folytatni a zöldműhely-munkát, ötleteink már vannak, de örömmel vesszük, ha Ti is megkerestek egy-egy lehetséges témával. A következő zöldműhelyről az Értesítőn olvashattok majd.

Ezúton is köszönjük a sok lelkes résztvevőt!

A Zöldköznapok csapata

KACATMENTES KARÁCSONY

Ajándékvásárlási útmutató

A karácsonyi ajándékokra szánt összeget olyan dolgokra költsd, ami által a világ számodra is egy jobb hely lesz.

VÁSÁROLJ
ETIKUSAN!

- méltányos kereskedelemről származik
- minimálbért garantál
- műanyagmentes
- fenntartható

Ha egy kisvállalkozótól vásárolsz, akkor azzal a tulajdonosnak is örömet szerzel.
Ha egy nagy vállalatnál, akkor nem annyira.

VÁSÁROLJ
HELYIT!

Ha helyi terméket vásárolsz, azzal a helyi gazdaságot is támogatod.

Csak olyat készíts, amiről tudod, hogy a megajándékozott számára hasznos lesz és örülni fog neki.

KÉSZÍTSD EL
MAGAD!

- sütemény
- keksz
- egy finom tal étel egy egyedül élő személy számára
- valami hasznos dolog

Keress a jótékonyági üzletekben:

- a meglévő készletből
- valami olyat, amit igazán szeretne a megajándékozott (nem pedig újdonságot).

VÁSÁROLJ
HASZNÁLTAN!

Nézz körül az online piactereken:
Keress márka, méret vagy kor szerint, és ne felejtse el bejelölni a „használt” címkét a keresési feltételek között.

Játssz Titkos Téralpót

- munkatársakkal
- felnőtt családtagokkal
- gyerekekkel (különösen, ha sok gyerek van a családban, így mindenki kaphat egy nagyobb ajándékot sok apróság helyett)

VÁSÁROLJ
KEVESEBBET!

Tárgyak helyett élmények

- menjetek együtt vacsorázni
- ajándékozz mozi-, koncert- vagy színházjegyet
- tervezz közös programot

forrás: www.asustainablelife.co.uk

Nosztalgiázás Bencze Lászlóval

Kérdező: Megyeri Borbála

Te már elég régóta „része” vagy az iskola közösségének, szülőként és zenetanárként egyaránt. Pontosán mióta? Milyen volt akkor az iskola, és neked milyen részed volt benne?

30 éve hoztam ide a fiamat tanulni, és lettem tagja az iskolának mint szülő. Ekkor még nem merült fel bennem, hogy tanítanék, de már ekkor is nagyon izgalmas volt ennek az infincsi iskolának tagja lenni. Egy igazi hőskorszak volt. Nem volt még gimnázium, csupán egy osztály és két tanár.

Aztán, mielőtt elindult volna a gimnáziumi tagozat, körülbelül 20 évvel ezelőtt, Székely Anikó néni meghívta magához a fiatal tanárokat egy „előkészítő projektre”. Köztük engem is, mivel megneszelték, hogy a korábbi években egy alapítványi iskolában tanítottam. Úgyhogy ezekre mindig közösen elmentünk. Ekkor ismertem meg például Ákost és Balassa Bálintot, és elkezdtünk közösen gondolkodni, hogy mit is kellene Magyarországon egy Waldorf-gimnáziumban tanítani. Nagyon izgalmas volt, hogy ki kellett találni, hogyan tanítsunk.

Mindez úgy ment, hogy sokszor az volt: „Jézus, Mária, mit fogunk tanítani holnapután?” Friss volt számunkra is minden tananyag, mert még sosem volt ilyen. Ezt az osztály is érezte, hogy a határokat elég jól lehet feszegetni. Hát igen, az akkori idők tanárai jó sok kalandot mesélhetnének, gyakran voltak helyzetek, melyekkel

egyszerűen nem bírtunk el. Elkezdtük megtartani az első gimnáziumi epochákat, és én is gyakran tanítottam, mert sok minden érdekelt. Rájöttem, egy tanárnak akkor van igazán tekintélye, ha epochát is tart. Amikor először csináltuk Balassa Bálinttal a tizedikes költészettan-epochát,

iszonyatosan lelkesek voltunk, Bálint behozott egy igazi számovárt, végig lehetett teázni. Két részre osztottuk az osztályt, voltak a kék tollasok és a piros tollasok, és egy költői verseny volt az epocha. Egy évre rá tartottam az első zenei epochát a tizenegyedik osztályban, majd ezután jött létre az első tizenkettedikes lemez. Idővel a tanári konferencia is sokat változott. Például rájöttünk, hogy 40 ember nem tud mindent egyszerre megbeszélni, úgyhogy kitaláltuk, legyen külön kiskonferencia, belső konferencia külön-külön feladatokkal. Kitaláltam, hogy legyen egy „külső konferencia” is. Úgyhogy konferencia után elmentünk mindig sörözni. Itt megbeszélhattünk olyan dolgokat is, melyek a többi konferenciába nem fértek bele. Nem tudom, él-e még ez a hagyomány.

10 évig tanítottál itt, aztán elmentél. Miért?

Nagyon fárasztó Waldorf-tanárnak lenni. Vagyis biztos mindenféle tanárnak lenni fárasztó, mert ha tényleg szívvel-lélekkel csinálja az ember, akkor az folytonos jelenlétet igényel. A Waldorf-iskolákban ez talán azért keményebb, mert itt a tanári közösségben is aktív jelenlét szükséges. Nem véletlen, hogy minden csütörtökön van konferencia, amit én mindig is nagyon szerettem. Waldorf-tanárnak azért is volt nagyon jó lenni, mert az jó buli volt, hogy a tanári közösség is egy igazi közösség, és nemcsak a naplóírásnál találkoztunk egymással, hanem voltak közös kalandjaink.

De mindezek ellenére nagyon belefáradtam. Volt, hogy már nem is tudtam aludni, és különféle stressztüneteim voltak. Meg úgy éreztem, én is már megbolondulok kicsit, tehát valahogy leválok magamról, és kezdek nem az lenni, akinek képzeltem magam. Ekkor szóltam, hogy szeretném ezt leadni, viszont szívesen maradok, amíg nem találnak valaki mást. Ezután még másfél évet tanítottam.

Most pedig újra itt vagy, annyi idő után. Milyen érzésekkel jöttél vissza?

Nagyon szerettem itt a felső tagozatban tanítani, meg jó újra találkozni a tanárokkal. A diákokat már nem nagyon ismerem, a legidősebbek is még kisgyerekként szaladgáltak a folyosón, amikor itt voltam. De nagyon jó újra itt, valamilyen szinten

az otthonommá vált ez a hely, nemcsak azért, mert a gyerekeimet hoztam-vittem, hanem mert itt tanítottam, építettem az iskolát. Most csak kis segítségként jöttem vissza, nem tervezek hosszabb időre maradni. Szerintem Janka és Manuel ezt nagyon jól fogja folytatni.

Mit szóltál ahhoz, hogy lányod, Janka itt tanít zenetanárként, mintegy betöltve a helyedet? Szoktál tanácsokat adni neki a tanításhoz?

Ez egy nagyon nagy dolog! Nem én vagyok az első generáció a családban, aki tanított, és ezek szerint nem is én leszek az utolsó. Nekem nagyon nagy élmény volt látni Jankát itt, ugyanazon a helyen egy teljesen más szerepben. Azt látom, most sokkal jobban megtalálta önmagát és az aktivitását, mint előtte, amikor még tanuló volt. Szerintem nagyon jól tett neki ez a helyzet. Már dolgoztunk együtt a tizenkettedikesek CD-jén, és örömmel láttam, hogy nagyon jól megy neki, jól csinálja. Igazán büszke vagyok rá.

Online folyamatosan tartjuk a kapcsolatot, küldöm neki a kottákat. Olyan is előfordult már, hogy késő este hívtam, hogy „Segíts, papa, mit csináljak a holnapi órán?”

Te hoztad létre a Waldorf Diákkórust, hogy jött ez az ötlet?

Egyszer, miután már abbahagytam a tanítást, Thurnay Balázs, ifjúkori jó barátom elhívott az osztályába, a Fóti Waldorf Iskolába, hogy ott is csináljak velük egy CD-t. Ez nekem nagyon nagy élmény volt, látni egy másik Waldorf-iskolát, az ottani diákokat, hogy ők is milyen ügyesek. Ugye, én mindig csak itt voltam, azt hittem, Pesthidegkút a világ, rajta kívül semmi sincs. De közben születtek más iskolák, mindegyikben nagyon lelkes munka folyt, melyekről nem tudtam semmit. Egy iszonyú helyes osztályt találtam, ez az élmény adta az ötletet, hogy össze kéne hozni ezeket a diákokat. Így született meg a Waldorf Diákkórus. Ez nekem is, nekik is hatalmas élmény volt, ahogy például rácsodálkoztak arra, hogy a másik is tudja, mi az az euritmia. Szóval innen jött az ötlet, mára pedig már 10 évesek vagyunk, és épp a december 6-i jubileumi koncertünkre készülünk. Remélem, te is eljössz...

Madách-epocha - 12. osztály

Az ember tragédiájára Barna Imre szellemes szleng-átíratot alkotott. Ennek mintájára született a lenti változat.

Madách Imre:

ÉVA: János, nekem szükségem volna pénzre.

ÁDÁM: Egy fillérem sincs, mind elhordtad immár.

ÉVA: Örök szükségem tőrjek-é tehát?

Az udvarhölgyek pávaként ragyognak,
Szintúgy szégyellek köztük megjelenni.

Barna Imre:

ÉVA: Dellát aggyá' nekem most már, te, János!

ÁDÁM: Nincs egy kanyim sem, eltapsoltad, vazze!

ÉVA: Le vagyok rohadva, mér' nem vágod?

A plázacák milyen édíbédik,
Nekem meg az arcom szakad le köztük.

MADÁCH – megtanulandó szövegek

LUCIFER (I/9.o)

S nem érzéd-é eszméid közt az úrt,
Mely minden létnek gátjauul vala
S teremni kényszerültél általa?
Lucifer volt e gátnak a neve,
Ki a tagadás ősi szelleme. -
Győztél felettem, mert az végzetem,
Hogy harcámban bukjam szüntelen,
De új erővel felkeljek megint.
Te anyagot szültél, én tért nyerék,
Az élet mellett ott van a halál,
A boldogságnál a lehangolás,
A fénynél árnyék, kétség és remény. -

LUCIFER (III/28.o)

Minden, mi él, az egyenlő soká él,
A százados fa s egynapos rovar.
Eszméi, örül, szerel és elbukik,
Midőn napszámát s vágyait betölté.
Nem az idő halad: mi változunk,
Egy század, egy nap szinte egyre megy.
Ne félj, betöltőd célotat te is,
Csak azt ne hidd, hogy e sártestbe van
Szorítva az ember egyénisége.

LUCIFER (VII/80.o)

A bűnös ön maga a győzelem,
Mely szeretszór, száz érdeket növel.
A vész, mely összehoz, mártírt terem,
Erőt ad; ott van az eretnekkel. -

A kor folyam, mely visz vagy elmerít,
Úszója, nem vezére, az egyén. -
Kiket nagyoknak mond a krónika,
Mindaz, ki hat, megénte századát,
De nem szüle az új fogalmakat.
Nem a kakas szavára kezd viradni,
De a kakas kiáll, mert hogy virad. -

ADÁM (XI/149.o)

(...) azt hívem, elég
Ledönteni a múltnak rémeit,
S szabad versenyt szerezni az erőnek. -
Küldtem a gépből egy fűcsavart,
Mely összetartá, a kegyelelet,
S pótolni elmulasztám más erősbet.
Mi verseny ez, hol egyik kardosan
Áll a mezíten ellenek szemében,
Mi függetlenség, száz hol éhezik,
Ha az egyes jármába nem hajol,
Kutyáknak harca az egy konc felett.

ADÁM (XIII/178.o)

Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is?
A cél, megszűnt a dicső csatának,
A cél halál, az élet küzdelem,
S az ember célja e küzdés maga.

AZ ÚR (XV/195.o)

Vége a tér, mely munkára hív,
S ha jól ügyelsz, egy szózat zeng feléd
Szünetlenül, mely visszaít s emel,
Csak azt kövesd. S ha telldús életed
Zajában elméül ez égi szó.
E gyöngé nő tisztább lelkülete,
Az érdekek mocskától távolabb,
Meghallja azt, és szíverén keresztül
Költészeté fog és dallá szűrődni.
E két eszközzel álland oldaldolnál,
Balsors s szerencse közt mind-egyaránt,
Vigasztaló, mosolygó géniusz. -
Te, Lucifer meg, egy gyűrű te is
Mindenségemben - működél tovább.
Hideg tudásod, dőre tagadásod
Lesz az élesztő, mely forrásba hoz,
S eltántorítja bár - az mit se tesz -
Egy percre az embert, majd visszatér.
De bűnhődésed végtelen leand
Szünetlen látva, hogy mit rontni vágyol,
Szép és nemesnek új csírája lesz.

Madách Imre:

Jól van, tehát, látom, te érdemes vagy,
S a legrejtettebb szentélyig beviszlek
Lásd a valót, mint én látom magam.
De nem les-é avatlan hallgatás, mert
Az igazság rettentő, halálos,
Ha nép közé vegyül a mai világban
Majd jó idő, oh bár itt lenne már,
Midőn utcákon fogják azt beszélni,
De akkor a nép sem lesz kiskorú
Most adj kezet, hogy el nem árulod,
Amit megértesz. – Így halljad tehát.

Új verzió:

Na, gyere fiam, rendes srácnak látszol,
Olyan tudást mutatok, mely másoknak VIP.
Akkor a tisztánlátás majd a te agyadon is átgázol,
De ha ezt más meghallja, tanulhatunk kesztyűbe dudálni.
Ez a titok titkosabb, mint a Victoriáé.
És lent az utcán méreg, mint a herbál, nem holmi játék
Lesz majd, mikor a közben megváltozik az ízlés
És a nép a témát így kedveli, mint Borkai a kéjnőzést,
De a nép elméje, ahogy oly világos, és fehér lesz, mint Zsolti orrában a por.
Szorítsd kezem, nem disznólab, s ezt másnak el ne mondd,
Remélem, nem vagy hülye hozzá, halljad, mit megélek most.
Így leszesz te is majd a jövőben szép és okos.

Bemutatkozok: Bencze Janka

Kezdetektől a máig

Óvodától kezdve vagyok tagja a Waldorf-közösségnek, és mindig jó érzéssel gondoltam vissza iskoláséveimre. Az osztályban mindig én voltam az „énekes”, ez nekem természetesen jött, mivel édesapám klasszikus zenész, zenetanár volt, és édesanyám is nagyon szeretett énekelni, ezért otthon már kiskorom óta természetes volt, hogy négy szólamban énekelünk.

Tizenegyedikes voltam, amikor eldöntöttem, hogy énekléssel szeretnék majd foglalkozni, azonban év végén hazajött a nővérem, aki addig belsőépítésznek tanult Angliában, és kijelentette, hogy felvételizik jazz-ének szakra. Ez a döntése engem más irányba sodort, így érettségi után egy idegenvezetői képzésre mentem, de végül mégiscsak kipróbáltam magam a jazz-éneklés tén; rájöttem, hogy ez nem az én műfajom.

Más irányban kezdtem el nézelődni, így akadtam rá a Kőbányai Zenei Stúdióra, ahova 2013-ban felvételt nyertem és könnyűzenét tanultam. Másfél évig bírtam, ugyanis a waldorfos énem nem tudta elviselni, ahogy a tanárok a diákokkal viselkednek. Hát igen, megtapasztaltam, és rájöttem, mennyire jó dolgom volt. A kőbányás évek nem voltak hasztalanok, sok barátot szereztem, akik a mai napig közel állnak hozzám, és az iskolából választottak ki az első komoly zenekaromba is, a Budapest Voices-ba. A zenekar egészen 2019 januárjáig működött, és amellet, hogy az egyik kedvenc elfoglaltságom volt, mert 12 szólamban énekelünk, egy csodálatos társaság tagja is lehettem, akikkel nagyon szoros barátságot építettünk ki.

A zenekarban eltöltött évek alatt született meg bennem a gondolat, hogy a zenekarozás mellett énektanár is szívesen lennék. Így hat évvel érettségi után sikerült kitalálni, mivel szeretnék foglalkozni, és 2017-ben felvételiztem az Eszterházy Károly Egyetemre, zene és angoltanár szakra, egyik Voices-os barátnőmmel együtt. Azóta egymást segítjük, hogy túléljük az állami iskolarendszert, és a Regionális Waldorf Iskola szólóestjein

is együtt dolgozunk. Idén lett volna a negyedik év, hogy a regis szólóesteken mint korrepetitor részt vegyek, azonban ezt nem tudtam sajnos elvállalni. A regis korrepetítorok még jobban megerősített abban, hogy tanítani szeretnék, nagyon élveztem a gyerekekkel való munkát, és nagyon meg is szerettem őket.

Hazatérés az iskolába

A regis korrepetálás ösztönzött arra, hogy magán-énektanítást is vállaljak, ezért jöttem először vissza Hidegkútra, és raktam ki a plakátjaimat, melyekkel biztos sokan találkozhatok akkor, és lett is pár magántanítványom, akik azóta is járnak, és jöttek újjak is.

Januárban jött a kérés, hogy nem tudnám-e Áront helyettesíteni. Természetesen szívesen jöttem vissza, hiszen az iskolába visszatérni olyan volt, mint sok idő után hazamenni. Gondoltam, jó lehetőség lesz most ez nekem, hogy kipróbáljam magam kicsit a tanári pályán, belekóstoljak, és megbizonyosodjam arról, hogy ez valóban nekem való-e. A nehéz körülmények ellenére mindenki nagy szeretettel fogadott, és ezért nagyon hálás vagyok.

Mit tartok fontosnak a tanításban?

Szerintem az éneklés szeretete mellett feladatom megismertetni a gyerekekkel minél több zenei műfajt, zenészt, zenekart a könnyű- és a komolyzene műfajában egyaránt. Ezenkívül szerintem fontos az is, hogy tudjunk igazán figyelni a zenére, amit hallgatunk, a zene ne egy háttérben szóló „zaj” legyen, hanem valami olyan, amire jó figyelni, amit jó megérteni.

A saját zeném

Sokáig nem találtam azt a stílust, amiben igazán otthon érzem magam, egészen addig, amíg a párom meg nem mutatta azokat a klasszikus blues- és rockzenéket, melyek az addigi zenei műveltségemből kimaradtak. Ekkor jöttem rá, hogy nem véletlen, hogy a jazz standardeből a balladákat és a „gyors blues”-okat, vagyis a

rock 'n' roll dalokat énekeltem szívesen, mert a blues az, ami igazán a szívemhez szól. Volt mit bepótolnom, és beletelt egy kis időbe, mire merem saját dalszöveget írni angolul, de egy-két éve már érlelődik bennem a saját zenekar gondolata. Az idei nyáron volt alkalmunk a párossal, aki egyben a gitárosom is, négy aktív napot szentelni arra, hogy írjunk három új dalt, és ezeket fel is vegyük, így már hat olyan dalunk van, mely vagy készen van, vagy majdnem kész. Ezeket érleljük még és tökéletesítgetjük, míg nem találunk hozzá olyan embereket, akik szívvel-lélekkel beszállnának a zenekarba.

repertoárt épített reneszánsz, barokk, romantikus és kortárs egyházi és világi művekből, amerikai fehér és fekete keresztény közösségek zenéjéből, népszerű slágerekből. Tíz éve sok akkori diákkal és öregdiákkal indult el a kórus, melybe azóta is érkeztek budapesti és Budapest környéki Waldorf-iskolákból. Dolgoztunk már együtt ausztrál kórusokkal, a Turbó együttesrel, és legutóbb a KFT zenekarral is. A kórusba nagy szeretettel várunk olyan gimnazistákat, akik szívesen énekelnének velünk. Kedvcsinálónak keressétek a kórus Youtube-csatornáját!

A Waldorf Diákkórus

Idén 10 éves a Waldorf Diákkórus, mely édesapám, Bencze László vezetésével egy komoly, több mint 80 darabból álló

Megkérdeztük...

Karcsi, egy gimnazista,
egy szülő, egy tanár,
és négy kérdés,
amelyre válaszoltak.

1. **Mi a kedvenc sportod? Sportolsz valamit? Mit? Miért szereted ezt a sportot?**
2. **Mit jelent számodra az ajándék fogalma? Mi számít igazi, valódi, emlékezetes ajándéknak?**
3. **Mit értékelsz legjobban ebben az iskolában?**
4. **Van egy jó tipped a téli szünetre? Könyv, film, zene, esetleg játék? Neked miért tetszik?**

Felkúti Károly

1. Nincs kimondottan kedvenc sportom, nézni például soha nem szoktam semmilyen sporteseményt, de „csinálni” viszont nagyon szeretem. Szinte minden reggel futok, és crossfit-jellegű HIIT-edzéseket szoktam csinálni szinte minden nap, kettlebellel, TRX-szel, kézisúlyzóval, sőt konditerembe is szoktam járni, de csak maximum hetente egyszer, szívesebben edzek otthon.
2. Amióta nekem is van gyerekeim, azóta az ajándék fogalma azt jelenti, hogy ő mindent megkapjon, amire vágyik, lehetőleg úgy, hogy a legnagyobb meglepetés legyen a számára. Alapvetően sokkal jobban szeretek ajándékot adni, mint kapni, már csak azért is, mert eléggé „kacifántos” ízlésem van, amit elég nehéz eltalálni, és ha valamilyen ajándék nem tetszik, akkor nem is nagyon tudom leplezni a „csalódottságomat”.
3. Nagyon értékelem az iskolában, hogy központi helyet foglal el az oktatásban a művészet, azon belül is természetesen a zene, valamint azt is – mivel az én gyerekeim állami iskolába jár –, hogy mennyivel felszabadultabbak és szabadabbak a gyerekek egy ilyen típusú iskolában. Ami meg személyesen engem érint, azzal kapcsolatban azt szeretem nagyon, hogy azok a tanárok, akikkel közvetlenül dolgozom (Yvonne, Eszter, Orsi), nagyon-nagyon rugalmasak, mindent meg tudunk beszélni, és teljesen konfliktusmentesen működünk együtt – főleg Yvonne-nal – 20 éve!
4. ...azt nem tudom, mennyire jó tipp a téli szünetre, de én december 22-én biztosan elmegyek a Várkert Bazárba az adventi Random Trip-re, ami egy improvizatív koncertsorozat, ahol a 3 alaptag mellett hétről hétre más zenészek, énekesek rögtönöznek élőben a színpadon. Csak ajánlani tudom az Anomalie nevezetű kanadai jazz-zongorista mindkét lemezét, mert nagyon menő, modern, elektronikus jazzt játszik.

Megyeri Bori

1. Nézőként nem igazán kedvelem a sportokat. Úzni talán a labdás sportokat szeretem legjobban, például a kézilabdázást. Lovagolok régóta, de ezt én soha nem hívtam sportnak. Nem azért csinálom, hogy edződjek, ügyesedjek, tudjak majd járni versenyekre... Az állattal való együttműködés nyugtáz le. Nem az, ahogy lovardákban csinálják, körbe-körbe, sportként, hanem amikor társként járjuk az erdőt. Ez olyan nekem, mint rajzolni vagy zenélni.
2. Számomra az ajándék egyfajta gesztus, amit az ember akkor ad másoknak, amikor a háláját vagy a szeretetét akarja kifejezni.

Az a valódi ajándék, ami nem egy illedelmességből kifacsart kötelezettség szülötte, hanem őszinte; ilyenkor már mindegy, hogy mi maga a tárgy. Mindenesetre sokkal jobbak az általunk készített ajándékok – mivel őszinteséget fejez ki, hogy időt töltünk vele – , mint a boltban vásárolt, még akkor is, ha az pont szívünk vágya volt. Ha az ajándék az adója által készült, akkor az már rossz nem lehet. Nyilván az lesz az emlékezetes ajándék, ami a kettő kombinációja, szóval általunk készített és szívének vágya.

3. A tanárok jófejségét, és azt, ahogy a tanításhoz állnak. Az egész iskola olyan, mint egy nagy család.

4. A mi kedvenc télihangulat-albumunk: Loreena McKennitt: The Visit

Jánossy Róbert

1. Kedvenc sportom a korfball. Szerencsém volt ott lenni e sport magyarországi indulásánál közel 30 éve. Azóta is aktívan korfballozom, amiből rögtön kiviláglik ennek a sportnak az egyik nagyszerű tulajdonsága, mégpedig az, hogy amellett, hogy koedukált, és igen erősen a kooperációra építő labdajáték, minden korosztály számára remek testmozgás. Hollandiába, ahol e sportot a legtöbben űzik, kisiskolások és nagyszülők egy csapatban játszanak különleges alkalmakkor. Hazánkban több Waldorf-iskolában is tanítják. Ezen felbátorodva, a mi iskolánkba is becsempésztünk már néhány korfball-állványt.

2. Számomra az ajándékok egy része olyan valami, amit valakitől azért kapok, mert fontos vagyok számára. Legyen ez akár egy tárgy, egy élmény, egy pillantás...

Másrészt igazi ajándék az idő is, amit e Földön tölthetek. A sors emlékezetes ajándékai közül most éppen kettőt viszek reggelenként az iskolába.

3. A szabadság szelleme lengi be. Szabad másnak lenni, szabad másképpen gondolkodni, szabad ezt kimondani, szabad bekopogni a tanáriba, szabad bemenni akár hétfégén is, ha dolog van. És jó látni, hogy ezt mindenki átélheti.

4. Nemrégiben a könyvespolcot nézegetve megakadt a szemem a Vonnegut-készleten. Azt hiszem, a téli szünet remek alkalmat ad majd arra, hogy újra olvassam kedvenceimet. Talán jut idő az „Isten hozott a majomházban”, az „Időomlás”, és a „Galápagos” bekebelezésére. Persze ezeket felnőtteknek ajánlom. Közben, közöttük szólhatna időskori Johnny Cash, és ha még marad idő, akkor jöhet egy vidám darab a Monty Python csapattól. És hogy ezek miért tetszenek? Vonnegut magas, Cash mély, Python-ék pedig minden egy rakáson.

Hegedűs Péter

1. Nagyon szeretem a terepfutást, a terebringázást, de az utóbbi időben rákaptam az országúti kerékpározásra is. Szeretem az erdőt, völgyeket, dombokat... Ezt a változatos terepet leküzdeni mindig igazi kihívás. Egyedül szeretek menni, maximum a kutyám kíséri el, de ő is csak a rövid, 12 km-es távokra. A hosszabb távokon tudok igazán elmélyülni, valóban magamban lenni. Számomra ez az igazi pihenés, a teljes kikapcsolódás.

2. Bevallom, nemcsak adni szeretek, hanem kapni is. Mindkettő bizsergő izgalommal jár. Amikor adok, a legjobb érzés az, ha azt mondják, ez fantasztikus, nagyon örülök, ezt igazán eltaláltad, és egyáltalán nem számítottam rá.

3. Nekem a legnagyobb érték az, hogy magam dönthetek a leadandó anyag milyenségéről, eldönthetem, mire fókuszálok, de szabadon változtathatok is rajta.

4. Ilyenkor a legjobb futni! :)

A MÉH-lény, azaz a méhcsalád lénye

Egy méhcsaládban az évszaktól függően 8.000–80.000 méhecske lakik a **kaptárban**. Amíg ma egy elterjedt méhkaptár akár 150 liter úrtartalmú is lehet, addig a méhek (természetüknél fogva) egy 20–40 liter méretű **burokban** élnek szívesen.

Egy méhanya, több ezer munkáméh, és tavaszszal–nyáron herék élnek együtt a családban. A méhcsalád, mint egység azonban több, mint egy sereg méhecske: mint sejtjei az egésznek, együtt alkotnak egy egységet, az úgynevezett méh-lényt. Az emberhez hasonlítható, amit méh-lénynek nevezhetünk.

A **méhanya**, akit olykor méhkirálynőként ismerünk, minden méhecske anyja a családban. A fiatal királynő felnőttkorba lépve kirepül a kaptárból a nászrepülésre. Magtarsznyájában több millió hímviaszsejtet raktároz, ami egész életén át kitart, és ettől kezdve egy feladata van, hogy biztosítsa a méhecskék utánpótlását. Tavasszal és nyáron akár 2000 petét is rak naponta. Ő a leghosszabb életű, akár 3–5 évig is él.

A méhcsalád nagy részét a **munkáméhek** alkotják, akik életük során több feladatból álló, egyre nagyobb teret átfogó életpályát járnak be. Első feladatuk a takarítás; aztán melegítik, majd táplálják a lépsejtekből fejlődő fiasítást; később az építés lesz a feladatuk: saját testükből kiizzadják a méhviaszt, ebből a viaszból építik aztán a **lépépítményt**, a méh-lény szabályos vázát; utána egyesek őrzik a kaptár bejáratát. A tisztogató-, a dajka-, az építő- és az őrző méhek, ahogy a méhanya udvartartása is, a kaptárban teljesítenek szolgálatot. Csak ezután hagyják el a kaptárt, és végeznek kaptáron kívüli feladatokat: gyűjtőmehkékké válnak, hordják a virágport, a nektárt, a

propoliszt és a vizet, és lesznek, akik felderítő méhekké fejlődnek. A munkáméhek (mivel a méhlény „sejtjeinek”, azaz a méheknek az utánpótlása a méhanya feladata), lemondanak a szaporodásról, cserébe a virágokat porozzák be.

A méhek három hétig teljesítenek kaptáron kívüli, azelőtt három hétig kaptáron belüli szolgálatot, és fejlődésük lépsejtbeli első szakasza is 21 napig tart.

A **herék** hosszabb idő alatt, 24 nap alatt fejlődnek ki a lépsejtekből és ők nagyobbra nőnek. Fő feladatuk a méhanya megtermékenyítése. Ők nem tudnak maguk táplálkozni, a munkáméhek etetik őket. Átjárhatnak a méhcsaládok között. Amikor kifejlődtek, májusban, júniusban a párzóhelyen összegyűlnek, majd amilyen magasra követni tudják a „királynőt”, az ég felé repülnek a násztáncra. Ezzel töltik be feladatukat. A párzási időt követően (júliustól) a család már nem eteti őket, kiviszik őket a kaptárból és elpusztulnak, a kaptárban dolgozó méhek pedig a fiasítás gondozására fordítják figyelmüket.

Ahogy kikel az új fiasítás, és már túl sokan vannak a kaptárban, valamint megfelelő mennyiségű táplálékot is sikerül összegyűjteni, elérkezik a méhcsalád szaporodásának ideje, a rajzás. A méhcsalád lénye a kirepülés mellett dönt. Ennek előkészítésére – a vízszintesen épített, hatszög alakú sejtekkel ellentétben – kerek, cseppkő alakú, függőlegesen csüngő sejteket építenek, az ún. anyabölcsőt. A méhanya petét rak bele, a kikelő lárvát pedig a méhek kiváló minőségű méhpempővel táplálják. 16 nap alatt kinevelik az új méhanyát. 21 nap alatt fejlődik ki a munkáméh és 24 nap alatt a herék.

21 napig tart, amíg a Nap egy fordulatot tesz a tengelye körül. Vajon mit jelenthet ez?

Alfons Wirth és Radics Helga

Tatabánya fölött

Hányszor kell ahhoz elmenni egy látványosság mellett, hogy egyszer megállj, és megnézd közelebbről? Ez a kérdés akkor merült fel bennem, amikor először voltam a Tatabánya fölött lévő Turulnál. Én magam is hihetetlenül sokszor utaztam el az M7-es autópályán a Turul alatt, míg egyszer felmentünk oda és megcsodáltuk a kilátást, megnéztük a nagyon látványos Szelim-barlangot és felmásztunk a Ranzinger Vince-kilátóba. Ezt szeretném most nektek is ajánlani.

A kirándulás egyszerűbb, mint gondolnánk, mert kényelmesen, autóval fel lehet menni. Az 1-es főútról egy lámpás kereszteződésnél kell letérni a Panoráma útra, ami felvisz a Turul mögötti parkolóba. Itt található a 2018 augusztusában átadott Gerecse Kapuja Látogatóközpont, amely kiállítással és kávézóval várja a látogatókat. Mégis azt javaslom, először sétáljatok egyet. Csak pár méter a Turul emlékmű, ami innen nézve még hatalmasabb, Európa legnagyobb fémből készült madara. Előtte terasz van, ahonnan nagyszerű a kilátás a városra és jó időben még via ferrátázókat is láthattok a sziklákon. Ezután irány a barlang, melyhez el kell indulni a lépcsőn lefelé, a piros sáv jelzésen. Erről jobbra kell letérni a piros barlang jelzésre, melyen csak 100 métert kell megtenni, és már ott is van a barlang. Hatalmas tátongó lyuk a bejárata, a tetején több résen világít be a fény, impozáns látvány. Ezért

érdemes ide feljönni! Érdemes időt szánni arra, hogy bejárjátok a kisebb zugokat, átjárókat is. A gyerekek különösen élvezik az ilyen helyeket.

Mikor kicsodálkoztatok magatokat, menjetek vissza a Turulhoz, és a másik irányba induljatok el a piros jelzésen, majd térjete át a piros háromszög jelzésre. Alig több, mint egy kilométert kell megtenni a Ranzinger Vince-kilátóig. A Kilátó maga is érdekes, mert egy bányászakna felvonója, melyet a 80-as években alakítottak át kilátóvá és hoztak ide. Félelmetesen magas, de megéri összeszedni a bátorságunkat és felmenni a tetejére. Ha Budapest felé jövünk az autópályán, akkor ez a kilátó is látható a hegyen, a Turultól balra, meglepően távol tőle. Ezután ugyanazon az úton menjete vissza a parkolóba, mint amelyiken jöttetek, és elfogyaszthatjátok a megérdemelt kávé és süteményt.

Ez a kirándulás kevesebb, mint 5 km, úgyhogy egészen kicsi gyerekekkel is érdemes kipróbálni. Mindegyik pontja nagyon látványos, igazi élmény a család minden tagja számára. Ha sportosabb kihívásokat kerestek, akkor akár a városból, a vasútállomástól is fel lehet ide gyalogolni, ami egy nem túl hosszú, ámde kimerítő útvonal.

Kalandra fel, irány a Turul és környéke!

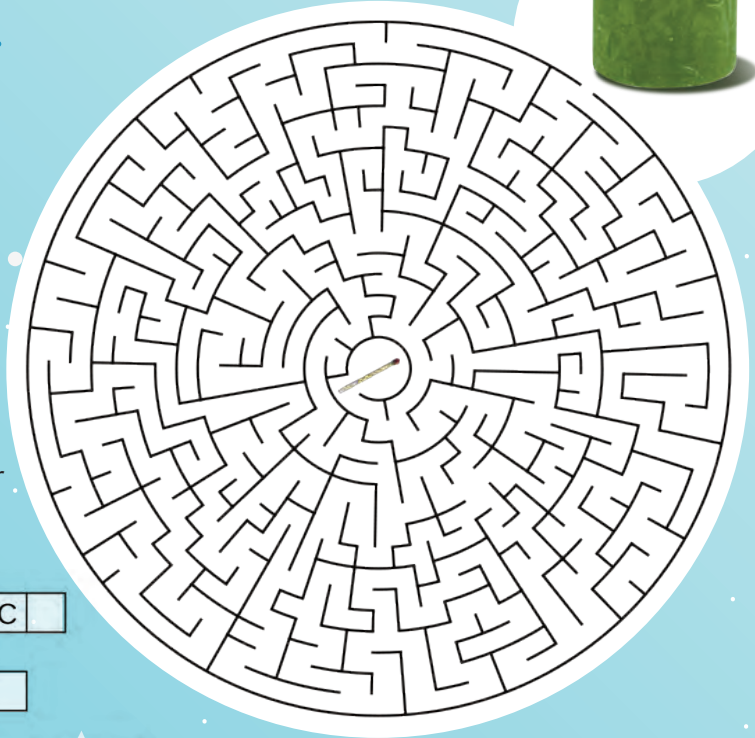
Lőrinczné Deák Eszter

1

Weihnachtslabirinth

Hol dir das Streichholz und zünde die Kerze an!

2

Keresztrejtvény

György Kristóf rejtvénye

A vastagon keretezett függőleges sor tartalmazza a megfejtést, ami egy Weöres Sándor-vers címe.

1. Finom, illatos sütemény
2. Téli sporteszköz, a havon siklik
3. A szeretet ünnepe
4. Ez lapul a karácsonyfa alatt
5. A csengettyű ilyen hangot hallat
6. Csillógó, színes tárgy, amit a karácsonyfára teszünk
7. Hóból épül, répa az orra
8. Édesség, amit a karácsonyfára teszünk
9. Hóból készült gombóc, amivel hócsatákat vívnak
10. Ilyen fa a karácsonyfa

3

Különbségkereső